

Tisdag 9 jan

Insidan

DN Insidan

Läsarreaktioner. ”För första gången på 55 år kände jag ro”

PUBLICERAD 00:00

Reaktionerna efter Insidans artikel om Arnold och Rehné Rydman, som hittade sin dödfödda dotters grav efter nära sextio år, blev starka. Här publicerar vi några av läsarreaktionerna.

Många delar vår erfarenhet

”Den 28 juni 2019 är det 50 år sedan vårt första barn, en son, föddes.

Vi var nygifta och väntade vårt första barn. Graviditeten var komplikationsfri, allt var normalt. Jag kom in på förlossningen, värkarbetet kom inte i gång som det skulle och vi fick reda på att barnet låg i sätesläge.

Efter flera jobbiga dygn skulle barnet ut, jag sövdes ned och vet sedan inte något mer. Min man fick inte vara med, utan måste lämna rummet. När jag vaknade förstod jag att allt var fel. Det kändes på stämningen, men ingen sa något.

Min man skickades hem och jag kördes in i ett rum. Jag minns inte hur länge jag låg kvar på BB, kanske en vecka. Ingen berörde med ett ord vad jag varit med om och någon förklaring till vår sons död har vi aldrig fått.

Vi fick aldrig se vårt barn och någon plats att gå till har vi aldrig haft, vilket har känts som en saknad. Vi har senare fått två söner, livet går vidare men traumat finns kvar.

Artikeln i DN gav oss tips om webbsidan "hittagraven" och där hittade vi en upplysning om vår son, han är begravd på Skogskyrkogården och äntligen fick vi en plats dit vi kan gå.

Vi stöder tanken på ett minnesmärke, en minnessten eller något liknande. Det finns många som delar vår erfarenhet." **Margaretha (och Sven-Evert Rönnedal)**

Jag hade så gärna velat se och hålla i min lilla flicka

"År 1966 talades det inte högt om barn som dött under förlossningen. Jag var endast 16 år när det hände. Barnet som föddes var en flicka och för att dölja att hon föddes död hängdes ett skynke upp över mina ben. Pappan till barnet, som var med under förlossningen, måste gå ut.

Jag fick eget rum och fick ligga kvar i 2–3 dagar, läkaren kom en gång och pratade med mig – ingen annan brydde sig om mig. Sjukhuset skulle ombesörja begravningen.

Ingen, varken jag, min dåvarande pojkvän, pappan till barnet, eller våra föräldrar, tänkte på att ta reda på något om hur och var barnet begravdes. Vi fick heller inget besked från sjukhuset eller kyrkogården.

Locket lades på och ingen talade om vad som hänt. Livet fortsatte dock och efter några år tog det slut med pojkvännen. Det blev flytt och ny man. Efter några år så fick jag efter en krånglig graviditet och förlossning en flicka till. Hon levde, helt underbart, lyckan var stor. Efter ytterligare en krånglig förlossning kom en liten kille till världen. Då borde lyckan vara fullkomlig, men så kom mina tidigare erfarenheter ikapp.

Efter många år med både ångest och depression och samtalsterapi som inte hjälpte så mycket kom jag i kontakt med Lukasstiftelsen. Där fick jag rådet att kontakta sjukhuset och be om mina journaler och även kontakta kyrkogårdsförvaltningen.

Jag fick mina journaler och även besked om att barnet begravts på ett område för barn på kyrkogården. Jag fick ett gravnummer. Att efter så många år få besked om vad som hänt och få en grav att gå till gav mig äntligen lite ro.

Tack och lov så har det blivit bättre nu, man talar om barnen som föddes döda, locket läggs inte på. Jag hade så gärna velat se och hålla i min lilla flicka." **Kerstin Berglund**

Jag vill kämpa för ett minnesmärke

”I april 1962 födde jag min son på Södra BB åtta veckor för tidigt, men han vägde två kilo och var pigg och frisk. Han flyttades till barnkliniken på Karolinska Sjukhuset där han vårdades i kuvös.

En morgon klockan 04.00 väcktes vi av telefonen och det var från KS där man berättade att vår son dött av plötslig spädbarnsdöd. Man förklarade att dom kunde ta hand om begravning och jag och min man var så chockade så vi tackade bara ja utan att tänka efter.

Några år gick och jag kände på mig att nåt inte stämde, så tio år efter min sons död begärde jag att få läsa journalen. Där framkom att man hade sondmatat honom, av misstag hade maten kommit i lungorna och han hade drabbats av hjärtstillestånd.

Jag fick då reda på att han var begravd tillsammans med elva andra barn i en grav på Skogskyrkogården. Sedan 1972 har jag skött den och ingen annan förälder har synts till. När jag kommer dit till allhelgonahelgen 2014 och ska lägga en krans är träkorset borta tillsammans med stenar och gravlykta.

Jag tar kontakt med kyrkogårdsförvaltaren som inte kan svara på vad som hänt. Jag får en ursäkt och ett nytt kors sätts upp och det är okej för mig att smycka graven – fast det är kyrkogårdsförvaltningen som är gravrättsinnehavare.

Allt är frid och fröjd tills jag kommer dit förra året och då sitter det en skylt att graven återgått till kyrkogårdsförvaltningen. Och alla stenar och lyktor är återigen kastade.

Jag har ännu inte fått någon vettig förklaring till varför graven än en gång skövlades.

Nu vill jag gärna vara med och kämpa för att det ska bli ett minnesmärke. Jag kommer inte att ge mig förrän jag ser ett sådant.” **Maria Löfberg**

Nu har jag fått reda på min sons grav

”1972 födde jag med kejsarsnitt mitt första barn – en son som dock dog innan jag fick träffa honom. Min man tvingade sig in till rummet med det döda barnet – annars hade han inte heller fått se det.

Även resten av proceduren på BB var som i DN:s artikel: Jag blev sjukskriven i tio dagar men ingen i personalen berättade vad som skulle hända med barnet.

1973 föddes min andre son och allt gick bra.

Med ledning av Insidans artikel har jag i dag fått reda på att min förste sons grav finns på Skogskyrkogården. Det blir en Stockholmsresa innan veckan är slut. **Lille-Mor P**

Efter 55 hittade jag mitt barns grav

”År 1962 väntade jag och min man vårt andra barn. Men det gick inte så bra. Det blev en förlossning utanför sjukhuset. Jag förstod snart att allt inte var som det skulle och

när vi kom till Södersjukhuset förklarade jag att jag förstod att vår son hade varit utan syre en längre tid och att hans liv inte skulle gå att rädda.

Jag fick komma till ett enkelrum men så fördes jag till ett rum med fem nyblivna mammor. Sjuksköterskan ville inte att jag skulle berätta vad jag hade varit med om, att mitt barn avlidit i samband med förlossningen. Det skulle bara oroa de andra mammorna, menade sjuksköterskan.

Jag frågade vad jag skulle svara om de andra på rummet frågade efter mitt barn. Sjuksköterskan bad mig att säga att barnet fanns på Sachsska Barnsjukhuset: Det var bäst så.

Ingen på sjukhuset pratade med mig och min man om vad som hade hänt. Under alla år som gått sedan dess har jag undrat vad som hände med min son. Efter att ha läst DN-artikeln om makarna Rydman sökte jag på hittgraven.se och fann att min son är begravd på Skogskyrkogården.

Min son och min sonhustru besökte graven och för första gången på 55 år kände jag ro och lugn. Nu slipper jag fundera mer. Även om det givetvis var sorgesamt att stå där vid graven.” **Ulla Haglund**

Lämna kommentar

[Till toppen](#)

Kommentera artikeln

I samarbete med tjänsten Ifrågasätt erbjuder DN nu möjligheten att kommentera artiklar på Ledare, DN Debatt, Kultur, Insidan och Sthlm. Kanske kan du bidra med andra synvinklar och fakta? Håll dig till ämnet och håll en god ton. Visa respekt för andra skribenter och berörda personer i artikeln. Vi tar bort inlägg som vi bedömer är olämpliga.

Chefredaktör och ansvarig utgivare: Peter Wolodarski. Redaktionschef: Caspar Opitz. Vd: Anders Eriksson. Chef DN.se: Anna Åberg. Redaktionell utvecklingschef: Martin Jönsson. Administrativ redaktionschef: Fredrik Björnsson. Samhällschef: Pia Skagermark. Kulturchef: Björn Wiman. Politisk redaktör: Per Svensson. E-post DN.se: www@dn.se © Dagens Nyheter AB 2018